

Finansdepartementet
Skattelovavdelingen
Postboks 8008 Dep
0030 OSLO

FINANSDEPARTEMENTET	
17. OKT 2006	
Saksnr.	00,406-153
Arkivnr.	811-0

15. oktober 2006

Forskrifter til ny skattebetalingslov - høring

Vi viser til Finansdepartementets høringsbrev av 10. juli 2006 med vedlagte høringsnotat om nye forskrifter (samleforskrift) til ny skattebetalingslov.

Den nye samleforskriften vil erstatte de fleste av enkeltforskriftene som er gitt i medhold av gjeldende skattebetalingslov. Endringene vil stort sett være en teknisk revisjon av det gjeldende forskriftsverk med enkelte materielle endringer som en konsekvens av ny skattebetalingslov. Det bes spesielt om tilbakemelding på valg av forskriftsstruktur.

Forskriftsstruktur og forskriftsteknikk

Etter vår oppfatning vil det være mest hensiktsmessig at alle forskrifter samles i én forskrift med en inndeling som samsvarer med kapittelinnstillingen og paragrafinndelingen i loven. Dette vil lette arbeidet både med å finne frem til forskriftene og å finne frem i forskriftene, forutsatt at innholdsfortegnelsen eller inndelingene er detaljerte og oversiktlige nok.

Vi ser at det kan være hensyn som taler for en utskilling av de prinsipielle bestemmelsene i en forskrift, mens regler av mer praktisk og teknisk karakter samles i en egen forskrift. Det vil da fremkomme klarere hvem som er vedtaksmyndighet. Vi finner likevel å holde fast på de hensyn som ligger bak en samleforskrift som mer tungtveiende. Avgjørende her må imidlertid være brukerhensynet, som etter vår oppfatning best ivaretas i en samleforskrift.

Materielle og tekniske endringer

Vi har kommentarer til følgende bestemmelser.

§ 5-1-1 (1):

Benevnelsen skjema for skattekort bør ikke brukes som betegnelse på selve skattekortet. Vi foreslår derfor at innledningen endres til: "Skattekort består av tre deler..."

§ 5-3-2 (1) siste setning:

Siste setning fremstår som unødvendig siden det ikke bare er skoleungdom og studenter som kan få utskrevet fribeløpskort. Hovedregelen er at alle som kommer inn under en viss beløpsgrense vil kunne få utskrevet fribeløpskort, uten å være skoleungdom eller student, for

eksempel om man tar ulønnet permisjon og vil tjene kun kr 20 000 dette året. Vi foreslår derfor at setningen tas ut slik at forskriften ikke blir unødvendig lang.

§ 5-6-11 (1) siste setning:

I forskriften § 5-6-11 er det lagt inn en ny setning: *"Ved refusjon av reise- og oppholdsutgifter skal det også fremgå hvem utgiftene omfatter og hvilke arrangement den reisende har deltatt på."*

Vi foreslår at det tilføyes en henvisning til hvilke dokumentasjonskrav som gjelder ved dokumentasjon av reise- og oppholdsutgifter i forskrift 1. desember 2004 nr. 1558 om bokføring § 5-9.

Ved bokettersyn er restaurantregninger og bevertningsutgifter uten tilstrekkelige opplysninger en gjenganger. Tidligere var det ingen klar bestemmelse om dokumentasjon av slike ytelser. Fom. 1. januar 2006 er det innført nye bestemmelser i bokføringsforskriften § 5-10 om bevertningsutgifter mv. Ettersom dette er et forhold som ofte svikter hos arbeidsgiverne, bør kravene i bokføringsforskriften også presiseres i forskriften til skattebetalingsloven. Vi foreslår derfor en ny siste setning i § 5-6-11 (1): *"Dokumentasjon av bevertningsutgifter skal angi formålet og hvem bevertningen omfatter."*

§ 5-6-11 (4):

Her legges det til grunn at dekning av elektronisk kommunikasjon er utgiftsrefusjon. Dekning skjer på grunnlag av kvitteringer og originalbilag, men dette er da ikke i samsvar med § 5-6-12 (4) der slik dekning også er omtalt som utgiftsgodtgjørelse. Vi antar at § 5-6-11 regulerer de tilfelle der det kun dekkes dokumenterte tjenesteutgifter utenfor sjablonmetoden.

§ 5-6-12 (3) og (7):

Forskriften krever at det ved utfylling av reiseregning opplyses om hvilke arrangement arbeidstakeren har deltatt på. Dette er i samsvar med bokføringsforskriften § 5-9. For å få samkjørt disse forskriftene er dette en naturlig utvidelse.

I enkelte tilfeller kan reglene om fremstilling av reiseruten være vanskelig å praktisere, for eksempel for kjørelærer som mottar bilgodtgjørelse.

§ 5-6-12 (4):

Her viser vi til våre kommentarer til § 5-6-11. Da dekning av utgifter til elektronisk kommunikasjon skjer etter kvitteringer og originalbilag, bør dette ikke anses som godtgjørelse, men som refusjon. Bestemmelsen bør derfor flyttes til § 5-6-11.

§ 5-6-15:

Utgiftsgodtgjørelser som utbetales med faste beløp per time, dag, uke, måned eller år, og som til sammen ikke overstiger sju kroner per arbeidsdag, kan arbeidsgiveren holde utenfor beregningsgrunnlaget for forskuddstrekk dersom det er mest hensiktsmessig. Beløpet ble hevet fra fem kroner til sju kroner i 1996. Beløpet har ikke vært justert på ti år og det bør nå vurderes å oppregulere beløpet i samsvar med prisutviklingen.

C. Naturalytelser som verdsettes individuelt av ligningsmyndighetene

§ 5-8-21 – 5-8-24 om bolig i arbeidsforhold:

Selv om utgangspunktet for forskriftsutkastet er en teknisk revisjon av det gjeldende forskriftsverket til skattebetalingsloven, er det foreslått enkelte materielle endringer. Vi vil i denne forbindelse innstendig be departementet om å benytte anledningen til å vurdere reglene om verdsettelse av bolig i arbeidsforhold. Disse reglene er etter vår oppfatning nå overmodne for revisjon. Av naturalytelsene er det kun for bolig i arbeidsforhold at ligningsmyndighetene skal foreta individuelle verdsettelse. For alle andre naturalytelser som skal verdsettes individuelt er oppgaven lagt til arbeidsgiver, jf. forskrift 21. juni 1993 nr. 546 kapittel 4. Dette synes for oss inkonsistent og skaper i praksis store problemer for ligningsmyndighetene. Konsekvensene av dette blir store ulikheter i verdsettelsene av boligene, i tillegg til unødvendig ressursbruk for ligningsmyndighetene.

I dag har ikke arbeidsgiver plikt til å kreve boligen verdsatt på nytt når den først er verdsatt. Det er ligningskontoret som eventuelt må følge opp dette. Ligningskontoret skal foreta verdsettelsen og fastsette ny leieverdi når det har skjedd en endring av betydning i det generelle prisnivå. Om boligen forandres på en slik måte at det kan ha betydning for leieverdien, plikter arbeidsgiver å kreve ny verdsettelse. Arbeidsgiver plikter imidlertid ikke å kreve ny verdsettelse når bolig overtas av en ny arbeidstaker.

Dette innebærer at arbeidsgiver ikke er forpliktet til å innrette seg etter eventuelle nye retningslinjer fra ligningsmyndighetene, selv om arbeidsgiver gjøres kjent med at gjeldende verdsettelse ligger betydelig lavere enn det som vil følge av verdsettelse etter dagens markedsverdi. Dette medfører i praksis at tidligere fastsatte leieverdier ikke blir oppregulert etter hvert som markedsverdien endrer seg. Slike boliger kan derfor være betydelig underverdsatt.

Ligningsmyndighetene må i dag basere seg på skjønnsmessige sjabloner basert på antagelser om leienivåets størrelse på de ulike objekter i ulike deler av distriktet. Ligningskontorene, særlig i de større byene, har ikke nok kunnskap om de konkrete utleieverdiene på de enkelte boligene. Det er derfor vanlig at det utarbeides satser per kvm, hvor man eventuelt differensierer satsene etter by/utkant/kommune, deler av byen, boligens størrelse, verdi av fri strøm, garasje mv. Slike satser må imidlertid justeres i samsvar med generelle endringer i markedsleien og ligningsmyndighetene må derfor løpende undersøke om det har skjedd endringer i leienivåene. Uansett blir slike satser svært skjønnsmessige og usikre, noe som i praksis innebærer at verdsettelsen blir for lav i forhold til den reelle markedsleien.

Slik vi ser det vil den enkelte arbeidsgiver ha best kunnskap om den boligen han disponerer enten han eier eller leier den. Arbeidsgiver har dermed best forutsetning for å kunne foreta en mest mulig riktig verdsettelse, herunder å fastsette markedsverdien på boligen for det enkelte år. Den som disponerer over eiendelen vil naturlig være den nærmeste til å ha kunnskap om eiendelens markedsverdi. Vi ser derfor ingen grunn til at det skal være en forskjell mellom verdsettelse av bolig i arbeidsforhold og andre naturalytelser som skal fastsettes individuelt for den enkelte arbeidstaker, hvor arbeidsgiveren selv fastsetter verdien på forskuddsstadiet uten å kreve denne verdsatt av ligningsmyndighetene.

Ved bokettersyn avdekkes det ofte at arbeidsgiver ikke har sendt melding til ligningskontoret og krevd boligen verdsatt. I noen tilfeller gjelder dette hvor arbeidsgiver mener at avtalt husleie er i samsvar med markedsleien. Generelt synes reglene om individuell verdsettelse av

bolig i arbeidsforhold å være ukjent for mange arbeidsgivere, eller at arbeidsgivere bevisst unnlater å verdsette boligen for å slippe lønnsinnberetning og arbeidsgiveravgift.

På bakgrunn av dette vil vi derfor foreslå at reglene om ligningsmyndighetenes verdsettelse av bolig i arbeidsforhold på forskuddsstadiet i sin helhet oppheves. Kontroll av om arbeidsgiver har verdsatt og eventuelt har foretatt forskuddstrekk i ytelsen vil skje gjennom skatteetatens ordinære kontroller av arbeidsgiver ved såkalte grunnlagsdatakontroller, på samme måte som for andre typer naturalytelser. Slik vi ser det vil dette være mest hensiktsmessig og best ressursmessig for både ligningsmyndigheter og arbeidsgivere.

Med hilsen
for Norsk Øko-forum

Jan-Egil Kristiansen
leder faglig utvalg